

„умре — и чака деньтъ си, за да въскръсне за другъ
„животъ!“

*

Дивното „Lago di Como“ е разляно въ подножието на планината. Безвѣтренъ покой цари въ него и привѣтно мълчание лъхне отъ тихитѣ му води. На брѣга — стариятъ италиански градъ шуми полувнѣтно и глухо. Поета е миналъ тукъ и отминалъ свѣтовната суета, за да се възйеме горѣ — на върха на планината. Надъ живота и все пакъ близо до него, той е искалъ въ „честитѣ блянѣ“ да съзерцава со свободния си погледъ таинствения ходъ на битието и „далечъ отъ зноя на земния животъ“ да е свидѣтель на това, що става въ живота; да вижда какъ слънцето вълшебно разтваря работнишкитѣ двери на „суетливий день“, и „звездочела нощъ“ какъ тихо разперя крила въ молитва прѣдъ олтаря на отдиха. И тамъ, унесенъ отъ тъменъ купнежъ по далечния роденъ край, съня на неговия животъ е станалъ на явѣ.

*

Фюникюлера бавно се подйема на горѣ. Сърдцето трѣпне отъ болки и тихъ шеметъ примрѣжва погледа. На върха на хълма е кацналъ малкия хотелъ, дѣто той е изживѣлъ сетния си день. „Той умрѣ тука, синйоре“, ми казва хотелиера. Невръстна кждрокоса италианка ме повежда по стълбитѣ.

Свѣтла стая. На масата двѣ-три влажни отъ сълзи кърпи, нѣколко започнати — несвършени страници и разтворена книга отъ неговитѣ пѣсни. Другарката на поета, цѣла въ черно, е навѣла глава надъ тѣхъ... „Поклонъ безмълвенъ“ и въ отвѣтъ — „кървавъ плачъ едвамъ сдържанъ на сила“.